

и радилъ да го утѣши и подкрѣпи съ надеждѣ на Бога. „Не бойся отъ ничто,“ говорилъ той, „ржка-та на башѣ ми не може да достигне до тебе; ты ще бѣдешъ нѣкога царь надъ Израилтяне-тѣ, а азъ искамъ да бѣдѣ второй по тебе.“

Ионаѣанъ ще остане за всякога найтрогателенъ примѣръ за пріятелство.

〈 ГЛАВА LXI. 〉

Навалъ и Авигея.

Самуилъ, покровителя-тъ Давидовъ, ся прѣставилъ. Него оплакалъ всичкій народъ Израилскый и погребѣлъ въ Армаеѣмъ.

Давидъ ся намиралъ въ ужасно положеніе; той былъ принуденъ да ся скыта отъ мѣсто на мѣсто, и нїдѣ не намиралъ прибѣжище. Живота-тъ му былъ безпрѣстанно въ опасность; като челоѣкъ изгоненъ, отчужденъ отъ общество-то людско, той былъ принуденъ да ся крые или въ гѣсты-тѣ и непроходимы шюмацы, или въ дълбоки-тѣ пещеры; но и тамъ не былъ въ безопасность: тамъ страхувалъ отъ стѣлж-тѣ на убійцѣ-тѣ; тукъ го пазили да го уловятъ воины-тѣ Сауловы. Другъ на негово мѣсто бы паднѣлъ въ отчаяніе, но Давидъ не си изгубвалъ юначество-то; той отъ всичко-то си сѣрдце ся на дѣялъ на Бога и въ печално-то си изгнаніе писалъ Боговдѣхновенны-тѣ псалмы, въ които изливалъ всичкѣ-тѣ си душѣ прѣдъ Бога. По тоя начинъ живѣялъ той самичакъ въ пустынь-тѣ; но, подирь нѣколко время, прибѣгнѣли подъ неговъ покровъ всичкы, които были притѣсняемы и недовольны отъ Саула, и Давидъ станѣлъ начальникъ на четырестотинъ душъ челоѣцы или и на повече.

Въ единъ мѣничакъ градецъ, нарицаемый Маонъ, който лежалъ недалече отъ пустынь-тѣ, живѣялъ единъ богатъ челоѣкъ, по имя Навалъ. Той ималъ три тысящи овцы и тысящѣ козы, които пасли въ пустынь-тѣ, и Давидъ ги